

Olvasói levél

Tisztelt Szerkesztőség!

Főszerkesztő Kászoni József tiszteletes úrnak!

Átlapozva és elolvasva egyházi folyóiratunk legutóbbi két számát, feltűnt és örömmel töltött el a sok tartalmas írásban közölt sokszínűség és egyházi közösségeink által végzett, megannyi hasznos, sokrétű tevékenységről szóló, hírt adó tudósítás.

Mindez arra készítetett, hogy egy szerény írásomat én is elküldjem a szerkesztőségnek. Azt az érzésemet szeretném ezzel kifejezésre juttatni, mely sok-sok év alatt halmozódott fel bennem, és mint egy régi unitárius család sarja: hívő emberként, úgy érzem ezt megoszthatom hittársaimmal is. Azt, hogy ez érdemesnek találtatik közlésre, Önök döntenek el, de mivel az ez írásban foglaltak „megszületéséhez” a lelki indítást édesapám testvéröccsének példás lelkesítő tevékenysége adta, mertem venni a bátorságot, hogy közlésre is elküldjem ezt az írást.

Nagybátyám megszenvedte az áldozatos lelkesítő hivatásából fakadó, híveiért kiálló magatartását, ennek következményeként nehéz börtönöveket töltött le, és utána hamarosan mindezek okozták halálát is. Gyermekkoromban, még Kváron, nagyon sokat voltunk együtt, s a tőle hallottak és életének további alakulása, a vele történetek mind-mind kihatottak gyógyító tevékenységeimre is. Talán sok kollegámmal ellentétben, így egy tartalmas életpályát tudhatok magam mögött! Hozzátenném mindenesetre azt, hogy e küzdelmekkel teli pályán, buktatók is voltak, hibák is tarkították, de úgy érzem, nem volt hiábavaló, amit nyújthattam a szenvedőknek, és ezt lelki életem is befolyásolta, az, hogy hittem és bíztam. Szórványban töltöttem el életem nagy részét ez idáig, de valahogy sikerült mindig „a kapocs” fenntartása, megőrzése egyházam felé.

Maradok őszinte hívük, kívánok további jó lapszerkesztéseket!

Tisztelettel: Dr. Fikker Ede

„És valamit tesztek lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek” (Pál Ap. levél a Kolossébeliekhez 3:23)

Több tíz éves hosszúságú, gyógyításban eltöltött évek után, most érlelődött meg bennem, hogy én is (mint más sok, ezt a hivatást választott társam) a nem kevés, ilyen vagy olyan „bajban” szenvedőkkel való foglalatosság közben, élményeimből megosszak néhányat hívő embertársaimmal. Egyházunk folyóiratának címében nagyon találóan tűnik fel az „élet” szó. Azt gondolom, hogy amiről írni próbálkozom, szorosan kapcsolódik, összefüggésben van e szóval, és még nagyobb odafigyelésre ösztökél egyházunk tagjainak részéről, de talán a tágabb „környezetben” élők részéről is. Talán nem lesz hasztalan az itt leírtak közlése, és ha csak gondolatokat fog ébreszteni, akkor is megérte megosztani az általam tapasztaltakat, és jelent majd valamit azért, hogy egészséges, hitben élő, még több sorstársat várhatunk, láthatunk templomainkban! A test és lélek „egyenlőségének” fontosságáról szólnék, mely a testi szenvedést érző beteg emberben is észlelhető, érzékelhető kell legyen, de a gyógyításáért fáradozó, azért küzdő orvosában, ápolásában résztvevőkben is! És ennek „kimunkálásában”, kiteljesítésében türelemmel teli fáradtságos munkát végez az egyház az ígét hirdető lelkeszein keresztül.

Tevékenykedéseim során, mint közvetlen „család-közelségben” dolgozó orvos, egy volt egészségügyi körzet területén, kis és felnőtt betegekkel való kapcsolataimban nagyon sok esetben tapasztaltam, hogy a lelki élet, az ebből fakadó erő, „akarás” milyen fontos is volt az egészség visszaállításáért folyó, nem egyszer fáradtságos küzdelemben. Elég hamar rájöttem arra, hogy nemcsak a vizsgálgatások, leletek kiértékelése, a „leszűrt” megállapítások közlése fontos, hanem „emberközelségbe” kerülni is a szenvedésekkel teli beteggel. Nem könnyű megfelelni mindig ennek a követelménynek. A gyógyítónak is van

saját élete, gyarló ember ő is, otthoni, családi környezetében is helyt kell állnia, megoldani problémáit. Az orvos, ha lelkiismerettel akarja végezni munkáját, mindenkor „elérhetővé” kell tennie magát betegek részére, ez egy „készenléti” állapotot is jelent. A beteg embernek, a szenvedőnek nem szabad éreznie, észrevennie soha orvosának esetleges különféle okokból fakadó rossz hangulatát! Ezért kell az orvosnak is „lelki egyensúlyát” megőriznie, de azt helyretennie is, ha szükségeltetik! A gyógyító tevékenységben résztvevőknek is erős, kiegyensúlyozott lelkiállapotot kell rendelkezniük, a beteg embernek feldúlt lelkiállapotában (ez számtalan esetben jelen is van!) szenvedési közepette ezt érzékelnie is kell! Az orvosokra és a környezetükben dolgozó, áldozatos munkát végzőkre is érvényes, hogy: „Conservanda est Humanitas, si homines recte dici velimus”, vagyis: „ha méltók akarunk lenni az ember névre, őrizzük meg az emberiséget”!

Mindezekhez hozzá tehetjük, hogy a szenvedő ember szeretetre is vágyik, és ez írás címében ez is benne foglaltatik, és az e fejezetben foglaltak mind a szeretetre buzdító kijelentéseket tartalmazzák és az igazi, nemes keresztyén életre buzdítanak, arra is, hogy Isten előtt egyenlőek vagyunk!

A lelki élet fontosságára Pál Ap. a rómabeliekhez írt levelében hívja fel figyelmünket: a 8-ik rész 26–27. verseiben ekképpen: „Hasonlóképpen pedig a lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Aki pedig a szíveket vizsgálja tudja mi a lélek gondolata.” Ezt a tanítást kell magáévá tennie szenvedőknek, gyógyítóknak, és átérznie minden keresztyén embertársunknak! Mindennapi létünknek ez is alapja, meghatározója! Egyházaink életében híveik lelki életének „gazdagítása”, az egymás iránti szeretet és bizalom érzésének kifejlesztése, ápolása jelenti tevékenységük, áldozatos munkájuk beérő „termését”! Ezt végzi és tesz érte fáradhatatlanul, az Evangélium tanításait hirdetve, azt magyarázva, megértetve mindannyiunkal a lelké-

szek mindegyike! Az embernek élete folyamán barátai, segítőtársai lesznek, bizonyára nemegyszer hasznos és értékes a jelenlétük, számíthat rájuk mindenkor és mindenben.

Mi, keresztény emberek, hallgatva lelkészeink prédikációit, hinnünk kell abban, hogy lelkészeink is barátaink akarnak lenni, éppen ilyen vagy talán még jobb barátaink, megértőbbek, kitartóbbak, kikre ráillik a következő megállapítás: „Amicus est alter idem, status nostri basis, animi lux, consilii dux, studii fax, dissidentium pax” (a barát második énünk, létünk alapja, a lélek fénye, szándékaink vezérlője, törekvéseink fátylaja, a viszálykodók békesége).

A lelkész élete is hasonlítható a gyógyítás embereinek életéhez. Nem szabad elfelednünk, és én ezt tapasztaltam is, hogy jelenléte, de az általa végzett áldozatos munkálkodás eredményessége, fellelhető, érzékelhető a gyógyulását türelmetlenül váró betegnél. Bizony, gyógyírt jelent, hozzáadódik a széles körben végzett gyógyító munkához! Az ő munkájának „gyümölcsét” nagyon sok embertársunk más területeken végzett munkájában vagy

mindennapjaikban is fellelhetjük! A lelkész a mások életéért, annak szebbé-jobbá alakításáért, a saját életerejéből áldoz! Élete az állandó felkészülésből, tanulásból és tanításokból áll, szolgál Istennek és embernek. Nekünk szolgálni nem könnyű feladat, mert sokfélék vagyunk (minden ember más!). Szeretné az arra törekszik, hogy a szélahámosból becsületest, a könnyelműből megfontoltat, a fősvényből bőkezűt, az iszákosból józant, a ridegből szeretetteljest, az erkölcstelenből erkölcsöst és a gyűlölködőből barátot faragjon! Szép és gyönyörű hivatás, tartalommal teli!

A lelkész és orvos; mindkettő elhivatott kell legyen tevékenységében, és ha ez így tűnik fel, és érzi ezt kisebb vagy nagyobb közösségben élő sok-sok embertársunk vagy a testi létükben szenvedők, akkor bizalommal fordul hozzájuk, hiszi, hogy Ők az igazi segítség, a támasz, akikre mindig számíthat, akik életét, egészségét vigyázzák, óvják!

Dr. Fikker Ede

(néhai Dr. Abrudbányai Fikker János teológiai tanár, volt kocsordi lelkész testvérének fia)

Foglalkozunk egyházunkkal

Úgy tűnik, az Unitárius Élet is belép azon folyóiratok sorába, melyek olvasói fórummal élénkítik táboruk érdeklődését. Csak üdvözölni lehet a Szerkesztőség által a lap 2002. évi 6. számának 18. oldalán nyitott lehetőséget és azt a felvezető püspöki biztatást, mely késznek mutatkozik minden konstruktív szándékú javaslat, jó tanács, vélemény fogadására (még akkor is, ha az nem egyezik mások – netán az egyházvezetés – álláspontjával).

Az elismerést kifejező másik megállapítás illesse rögtön azt az írást, mely a rovat „nyitódarabjaként” Csesznegi Miklós tollából jelent meg, s amelynek minden pontjával egyet tudok érteni. A szerző a MUE-állapotok és reformteendők intelligens meglátásával, lényegét összesűrítő megfogalmazásával új hangot üt meg és a pro és kontra hozzászólások hosszú sorát nyithatja meg, (kár, hogy a lap gyér megjelenése nem ad módot a gyorsabb, frissebb eszmecsere, de további vitafórumok teremthetők a Teológia Műhelyben, a Dávid Ferenc Egyletben, az ifjúsági szervezetben, kibővített presbitériumi ülések keretében stb.).

Aláhúzva, hogy a Csesznegi-elemzést intenzíven folytatni, de főként mielőbb tettekre váltani kívánatos, néhány problémára magam is rámutatok, (terjedelmi okokból csak jelzésszerűen).

1. A MUE Alaptörvénye az 1994., 2000. és 2002. évi kodifikációk, ill. módosítások következtében nehezen áttekinthetővé vált; indokolt lenne egységes szerkezetben történő új kiadása. Jogismeret, helyes jogalkalmazás nélkül jogkövetés, törvényesség nem képzelhető el sehol, az Egyházban sem.

2. Napirendre kellene tűzni a XXI. század igényeinek megfelelő, decentralizációt és szélesebb testületi demokráciát, az egyházközsegeknek és egyházi intézményeknek jogi személyiséget biztosító, teljesen új egyházalkotmány kidolgozását.

3. Nem lehet belenyugodni az erdélyi anyaegyházzal való kapcsolat elhidegülésébe; ennek okait őszintén fel kell tárni és a helyzetet sürgősen orvosolni.

4. Az unitárius egyházjog művelésére gondot kell fordítani, ti. az egyetemek, tudományos egyesületek, tankönyvszerkesztők unitárius előadókat, szerzőket várnak ebben a „műfajban” is.

5. Az Unitárius Életben megjelenő beszámolók (pl. EKT- vagy főtanácsi ülésekről) nem tükrözik kellő részletességgel és tárgyilagossággal az események, néha parázs viták lezajlását. Példa erre a 2002. XI. 16-i főtanácsi ülésről közzétett híradás a lap tavalyi 6. számában (5. oldal), s ebben is a Bardócz-ügy kezelése. Az első fokon felelősségre vont budapesti exgondnok fellebbezését (akárcsak a lelkészét) másodfokú bíróság nem tárgyalta, ehelyett a Főtanács a marasztaló fegyelmi határozatot „megerősítette és jogerőre emelte”. Kérdés: milyen alapon? A Főtanácsnak az új fegyelmi szabályzat szerint csak felülvizsgálati jogköre van (25–27. §), akárcsak a régi szerint volt (248. §). A régi fegyelmi törvény ismerte ugyan a második fokot jelentő „főtanácsi fegyelmi bíróság” intézményét (209–210. §), aminek most a 7–9 szakasz felel meg, sőt a „Főtanács, mint fegyelmi bíróság” intézményét is (211. §). Sajnos, az idézett eset egyik jogforrásba sem illeszthető be.

Más szóval a Főtanácsnak és/vagy Egyházi Képviselő Tanácsnak az Alaptörvény nem biztosít olyan jogkört, aminek alapján fegyelmi bírósági szerepet vállalhatna magára, pláne köztes „lépcsők” átugrásával (lásd 133, 148. §). A polémia adott: jogszerű-e a Főtanács fegyelmi ügyben hozott novemberi határozata?

Ha igen, mi a jogalapja? Ha nem, hogyan tovább atyánkfiai?... Várom a reflexiókat, a szakmaiakat és egyházpolitikaiakat egyaránt.

Dr. Lőrincz Ernő

Megjegyzés:

A 2002. november 16-i Főtanácstól kezdődően az új Fegyelmi Szabályzat előírásai vannak érvényben. A fent említett ügyben még a régi szabályzat volt érvényben, melynek 211-ik paragrafusa értelmében: „A Főtanács határozatai véglegesek, azonnal végrehajthatóak.” – Szerk.

Egyházközségeink életéből

Budapesti Unitárius Egyházközség

Mivel lapunk utolsó számában (november–december) az egyházközségi eseményeket csak december 7-ig ismertettük, most onnan szeretnénk folytatni, ahol azt az elmúlt esztendőben abbahagytuk.

December 8-án advent második vasárnapját tartottuk; a jelenlevők létszáma is jelezte a karácsonyi ünnep közeledtét.

9-én tartottuk meg az év utolsó biblióráját, amelynek keretében a bibliaismeretek mellett főleg unitárius hittani kérdésekkel foglalkoztunk mindazokkal, akik tevékenyen veszik ki részüket ebből a tevékenységből, és akik igazi magját képezik már hosszú évtizedek óta egyházközségünknek.

10-én a City Tv vallási adásának egy stábja jött ki egyházközségünkhöz Pál Ildikó vezetésével, aki egy 15 perces adást készített a gyülekezeti lelkésszel, amely arról szólt, hogy hogyan készülnek az unitáriusok az adventi ünnepkörben a karácsony várására.

11-én és 12-én adtuk le az Unitárius Élet anyagának novemberi és decemberi számát Kovács Gyula szerkesztőnek, hogy az ünnepkörben minden előfizetőnk otthonába eljussanak a hírek, események, mindaz, amiben a tisztelt olvasóknak a legnagyobb kedve telik.

13-án jelentette azt a napot, amikor a különböző alapítványok felé megejtettük az elszámolásokat, hiszen úgy az Unitárius Alapítvány mind az V. kerületi Önkormányzat Egyházi Épületekért létrehozott alapítványa részére el kellett számolni a határidős időpontokra.

14-én szombaton délelőtti keresztelési szertartásra került sor, melynek alkalmából megkereszteltük Némethy Norbert és Ajtay-Kristóf Angella elsőszülött kisfiát: Kristóf-Kevint.

15-én advent harmadik vasárnapi istentisztelet megtartására került sor. A délután folyamán érkezett meg a Boston mellőli bedfordi gyülekezetből annak egy fiatal tagja, aki több napot élvezte a gyülekezet és a lelkészi család vendégszeretetét, s aki egy pár napi budapesti tartózkodás után folytatta útját Kolozsvárra és Székelyföldre.

16-án a City Tv második alkalommal jött ki egyházközségünkbe. Ez alkalommal arra volt kíváncsi a forgatócsoport, hogy miben változtatta meg az V. kerületi Önkormányzattól elnyert pályázati pénz környezetünket. Postásné Balázs Ildikó számolt be az eseményekről és vezette a Tv stábot a templomon és a gyülekezeti termet kiszolgáló helységeken, amelyek akkor éppen felújítás alatt voltak.

17-én Muszka Ibolya hitoktatóval készítette elő a gyülekezeti lelkész a kiosztásra kerülő 100 gy-

rekcsomagot, illetve azon csomagokat, amelyeket az egyházközség oszt ki a karácsonyi ünnepkörben hívei között. Könyvtáros-levéltáros asszonynak e helyről is köszönetet mondunk az előkészítésben, beszerzésben és csomagolásban nyújtott segítségéért.

18-án egyházközségünk lelkésze részt vett a Duna Tv 10 éves jubileumi ünnepélyén, amelynek megrendezésére a konferenciaközpontban került sor, és ahol jelen volt a magyarországi és határon kívüli Kárpát-medencéhez tartozó közéletiség színe-java.

20-án temetési szertartást végzett Kászoni lelkész úr, amelynek keretében búcsúztatta Nagy Károlyné sz. Kómúves Rozália afiát, aki életének 93. évében adta vissza nemes lelkét Teremtőjének.

22-én délelőtt 10 órai kezdettel emlék-istentiszteletet tartottunk belvárosi templomunkban Dancs Pálné sz. Költő Irén emlékére, aki életének 88. évében távozott szereteteinek köréből. Elhalálozott testvéreink hozzátartozói számára e helyről is vigasztalódást kívánunk.

11 órától tartottuk meg az adventi ünnepkör negyedik vasárnapi istentiszteletét. Lelki megnyugvás volt minden jelenlévő számára és felemelő az alkalom, amikor az adventi koszorún négy gyertya fénye figyelmeztetett a küszöbön lévő egyik legnagyobb és legszebb keresztény ünnepünk érkezésére.

Délután 16 órai kezdettel került sor a gyermekkarácsonyra, amelyre nagyon sokan jöttek el ez alkalomból. Hitoktatóinknak és énekvezérünknek köszönet a bemutatott műsorért, és azért, hogy sikerült nekik a legkisebbeknek örömet szerezni úgy, hogy közben verseik, énekük hallgatásával mi magunk is megajándékozottaknak érezhettük magunkat.

23-án érkezett egyházközségünkbe légátus afia, ifj. Nagy Endre, aki az ünnepkör kiküldöttje volt a kolozsvári Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézet részéről.

25-én és 26-án tartottuk meg első és másodnapos úrvacsoraosztással egybekötött istentiszteleteinket. Templomunk, mint minden ilyen alkalommal, kicsinek bizonyult és felmerült ismételtlen annak az igénye, hogy ezen alkalmakkor két istentiszteletet tartsunk. Az elsőt egy korábbi, egyet pedig egy későbbi délelőtti időpontban. Ünnep első napján a gyülekezet lelkésze szószéki szolgálatot végzett, amit légátus afia úrvacsorára előkészítő beszéde követett, másodnapján mindkét szolgálattevő helyet cserélt, ifj. Nagy Endre prédikált, Kászoni József megáldását mondott.

Ünnep másodnapján istentiszteletet követően légátus és lelkész is házhoz vittek idős hívek ré-

szére úrvacsorát. Előbbi a városban maradt és Zoltán Csaba m. gondnok afiával ketten látogattak, utóbbi meg vidékre ment felesége kíséretében, többek között Tárnokra, Százhalombattára (az itt készült interjú Dr. Csíki Gáborral szintén lapunk oldalain olvasható. Szerk.) és Ercsibe.

29-én került sor az év utolsó istentiszteletének megtartására, amelyet keresztelési szertartás követett, és amelynek keretében megkereszteltük Dr. Zettner-Kovács Krisztián r. kat. és Kocs Tünde unitárius testvéreink elsőszülött gyermekét, kisfiát Dánielt, akinek keresztszülei az Egyesült Államokból, Kaliforniából érkeztek ez alkalomra, és akik sokunk számára ismerősek, hiszen maga a keresztmama is unitárius teológiai végzettségű Júlia Kocs-Meyers személyében. A megkeresztelt kisfiú életére Isten áldását kérjük eljövendő évtizedeihez.

2003. új évünk első napja istentisztelettel kezdődött, amelyen szószéki szolgálatot a gyülekezet lelkésze végzett, a püspöki körlevelet főjegyző a fia olvasta fel, amit a gyülekezeti teremben püspöki fogadás követett. A jelenlevő elnökségi tagokat és a budapesti gyülekezetek tagjait Szász Adrienne pestszentlőrinci lelkész köszöntötte, amelyre püspök a fia válaszolt.

Január 2-án lelkészünk és felesége házszenléssel egybekötött családlátogatást végzett gyülekezetünk egyik tagjánál.

5-én került sor az új év első istentiszteletére, amelyen a hívek nagy számban voltak jelen.

6-án keblitanácsot előkészítő bizottsági gyűlést tartottunk a lelkészi irodában.

8-án Zoltai Gyuláné sz. Noszlopy Máriát búcsúztattuk a farkasréti temető Hóvirág utcai bejárati ravatalozójából, aki életének 92 évében adta vissza lelkét Teremtőjének.

10-én Dean Fisherrel találkozott és beszélgetett egy munkaabéd keretében lelkészünk, aki Csete Arpád ravai lelkész társaságában kereste meg. D. Fischer a nivós „American Unitarian Conference” nevű keresztény beállítottságú lap egyik szerkesztője, amelyet érdemes magvas, tartalmas írásaiért megismernie az unitárius olvasóközönségnek, amennyiben fordítani tudó, szándékozó személy vállalna ilyen tevékenységet.

12-én istentisztelet keretében alkalmi beszédet és imát mondott Szász János ny. lelkész, egyházunk fennállásának 435. évfordulója alkalmából.

19-én konfirmációi előkészítőt követően istentisztelet volt.

23-án szerkesztőségi gyűlés keretében készítettük elő lapunk január-februári számához az anyagot. A kora délutáni órákban Mikó István főgondnok, Léta Sándor és Kászoni József lelkészek egy megbeszélésen vettek részt, amelynek súlypontja a Nemzetközi Unitárius-Univerzalista Tanács-csal volt kapcsolatos. Az esti órákban ifj. Kozma Albert magyarsárosi lelkész látogatta meg a lelkészi családot.

24-én kórházi beteglátogatást végzett Kászoni József lelkész úr.

25-én ünnepi alkalommal felérő gyülekezeti közösség vett részt a délelőtti istentiszteleten.

30-án jegyespár esketési felkészítőjére került sor a délelőtti időpontban.

Február 1-én a lelkész házaspár Tata-Környén végzett családlátogatást egy ott élő unitárius családnál.

5-én presbiteri gyűlést tartottunk a gyülekezeti teremben, amely az évi rendes egyházközségi közgyűlést készítette elő.

8-án szombaton délután 17 órai kezdettel került sor az új év első szeretetvendégségére, amelynek meghívottjai Dr. Barta Tibor orvos-organaművész volt, aki a templomban tartotta meg esti organakoncertjét. Ezt követően a gyülekezeti teremben került sor Havassy Pál és Demján László mérnökök diavetítéssel egybekötött előadására „Barangolások Erdélyben, Szászföld 1998–2002” címmel. Az előadást követően került sor az ágáperre, amelyen közel száz személy vett részt.

9-én alkalmi istentisztelet keretében emlékezünk meg a szerencsétlenül járt Columbia űrsikló áldozatairól. Ezt követően részvétlevelet küldtünk Racin-be, Wisconsin államba, amelynek tagja volt Laurel Clark asztronauta. A részvétlevelet az istentiszteleten jelenlévők mind aláírták, közöttük egyházunk főgondnoka, főgondokhelyettese és egyházközségünk megbízott gondnoka.

(-)

Megemlékezés

A Budapesti Unitárius Egyházközségben 2003. február 9-én, vasárnap délelőtt alkalmi istentiszteletet tartottunk a Columbia űrsikló áldozatainak az emlékére. Mint köztudott, 1986. január 25-én kevéssel a kilövés után felrobbant és a tűz martaléka lett a Challenger űrsikló is, amelynek fedélzetén akkor Ellison Onizuka volt a csapat kapitánya.

Február 1-én szintén hét asztronauta vesztette életét a 16 napos küldetés utolsó perceiben történt robbanásakor. Az Amerikai Űrhajózási Hivatal (NASA) du. három óra körül vesztette el a kapcsolatot a Columbiával, amelyen a hét asztronauta tért volna meg egy addig sikeres küldetésből.

Nevüket megőrzi a szakma és az űrkutatás története, mint ahogy idéztük – és ezt ez alkalomból is megtesszük – vasárnapi emlék-istentiszteletünk alkalmával. Íme a hét kiváló ember neve:

1. Rick D. Husband 45 éves és a Columbia parancsnoka volt. Gépészmérnök, ezredesi rangban berepülő pilóta, amikor a NASA 1994-ben űrhajós-nak kiválasztotta. Másodszor járt a világűrben.

2. A 42 éves Kalpana Chawla indiai születésű, amerikai asztronauta, a legtapasztaltabb űrhajós

volt a csapatban, aki korábban már 375 órát töltött a világűrben.

3. Michel P. Anderson 42 éves volt és pilótaoktató, aki 1994-ben került az űrhivatalhoz. 1998-ban, egyetlen évben 211 órát töltött az űrben, és a mostani küldetésben ő irányította a felületi tudományos berendezéseket.

4. A 46 éves William McCool berepülőpilótaként kezdte pályafutását, őt a NASA 1996-ban választotta ki űrhajósnak. Az űrhajó manőverezéséért felelős asztronautának szintén ez volt az első küldetése.

5. A 46 éves David M. Brown kutató űrhajós, pilóta és orvos, akit hét évvel ezelőtt választott ki a hivatal, és aki főként biológiai kutatásokat végzett.

6. A 47 éves Ilan Ramon korábban az izraeli légierő vadászpilótája volt ezredesi rangban. A NASA 1998-ban kezdte meg kiképzését, és ő volt az első izraeli űrhajós.

7. A 41 éves Laurel Clark űrhajós először járt a világűrben. 1996-ban választotta ki a NASA és kezdte el kiképzését. Orvos és zoológus diplomával rendelkezett, és mielőtt az űrhajózási hivatalhoz került mélytengeri kutatásokat végzett.

A racini (Wisconsin) Laurel Clark tengeralattjáró orvos volt az Egyesült Államok tengerészeténél, mielőtt 1996-ban a NASA-hoz csatlakozott volna. Az óceán mélységeit kutatta, mielőtt a magasban szárnyalt volna, mint küldetésben lévő szakértő, aki a Columbia nevű űrsiklón a tudományos kísérleteket segítette. Egy nyolcéves kisfiú édesanyja, Laurel éppen első űrbéli küldetésén volt, amikor a Columbia Texas fölött darabokra törött. Egy nappal halála előtt egy e-mailt küldött haza a családjának és a barátoknak.

„Üdv innen föntről, csodálatos bolygónk fölötti madártávlatból. A látvány tényleg ámulatba ejtő. Fantasztikus küldetés ez, és le is foglal bennünket rendszeren az egész napos tudományos munka. Nagyon drága az idő, ha lopni tudunk egy csöppet arra, hogy bepötyögjünk egy e-mailt. Tehát ez a levél rövid lesz és sok olyan emberhez jut el, akit ismerek és szeretek.

Részem volt néhány hihetetlen látványban: a villám, amint szétterjed a Csendes óceán fölött; az Aurora Ausztrálisz, amint az egész látóhatárt beragyogja az alant lévő Ausztrália városainak izzásával együtt; láttam az újhollat, amint éppen nyugovóra tért a Föld korongja fölött; láttam Afrika hatalmas síkjait és Cape Horn dűnéit; láttam magas hegyek között hömpölygő folyókat; láttam az emberiség nyomait, a folyamatos élet vonalát terjedni Észak-Amerikától lefelé Közép-Amerikán keresztül Dél-Amerikáig. A Fuji hegy aprócska dudornak tűnik innen föntről, mégis kiemelkedik, mint jól észrevehető mérföldkő.

Varázslatos volt, hogy az első napon éppen a Michigan tó fölött repültünk, és tisztán láthatam Wisconsinban Wind Pointot. Azóta sem volt akkora szerencsém. Minden pályánk egy

kicsit a Föld más-más része fölött halad el. Természetesen az idő túlnyomó részében hátul, az űrlaboratóriumban dolgozom és semmit sem látok. Ha valahányszor mégis kinézhetek, a látvány mindig tündöklő. Még a csillagoknak is különleges fényük van.

Többször is láttam „barátomat”, az Orient. Kimondottan kihívást jelent fényképezni a Földet, ugyanakkor meredek tanulási folyamat. Azt hiszem végül is sikerült néhány szép képet készítenem az elmúlt két napban. Közben azon izgulok, hogy elég élesek legyenek.

A közelre való látásom kicsit romlott idefönt, talán láttatok is rólam film/video felvételeket; ahol szemüveget viselek. Áldásként élem meg, hogy itt lehetek hazánk képviseletében, és a világ összes tudósai számára folytathatok kísérleteket. A kísérletek elérték majdnem összes céljukat, annak ellenére, hogy most is előjöttek a szokásos nyűgök, amelyek általában előjönnek ilyen bonyolult vállalkozások alkalmával. Néhány kísérlet többet is adott tudományos szempontból. Néhányat már befejeztünk, egy pedig éppen ma kezdődött el.

Az ennivaló nagyon jó, és én nagyon kényelmesen érzem magam ebben az új, teljesen különböző környezetben: Az evés időt vesz igénybe, hiszen itt nem segít a gravitáció, hogy a nyelöcsövünkön lecsússzon az ennivaló. Az is állandó kihívást jelent, hogy megfelelően hidratáltak maradjunk. Mivel a testünkben lévő folyadék a fejünk felé húzódik, szomjúságérzetünk szinte nincs.

Köszönet mindenkinek, aki az évek során támogatta kalandjaimat. Ez a mostani az, amely mindegyiket fölülmúlja. Remélem, mindannyian érezték a pozitív energiát, ami kisugárzott az egész égitestre, amikor közös bolygónk fölött siklottunk.

Fordította **K. J.**

Ui. Istentisztelet után a gyülekezeti tagok a racini egyházközségnek, amelynek az űrhajósnő is aktív tagja volt, unitárius részvétellel küldött minden jelenlévő aláírásával. Ennek szövege a következő volt:

„A mai, február 9-i istentiszteletet a Columbia űrsikló legénysége emlékének szenteltük. Laurel Clark unitárius-univerzalista volt, így mi is megkaptuk azt a levelet, amit családjának és ismerőseinek írt, és amit teljes egészében idéztünk az istentisztelet alatt.

A gyülekezet egyetértett abban, hogy együttérzésünkről biztosítsuk mindazokat, akik ismerték és szerették Őt, elsősorban családját.

Osztozunk fájdalmatokban és gyászotokban. Isten adjon nektek erőt a csapás elviselésére és vigaszt a jövőre.”

Kászoni József

Bartók Béla Unitárius Egyházközség

A decemberi számból lapzárta miatt kimaradt eseményeket is szeretném ismertetni a kedves olvasókkal.

December 9-én, kedden került sor a XI. kerületben a már megszokottá vált ökumenikus lelkészi találkozóra, ahol a kerület polgármestere is megjelent, hogy találkozzon a kerület lelkészeivel. Ezt követően pedig, pár napra rá december 13-án, pénteken került sor a XI. kerület polgármesteri hivatalában egy hivatalos találkozóra a polgármester úrral, mely alkalommal ismertette a lelkészekkel a terveket, elgondolásokat, melyeket a jövőben meg szeretnének valósítani a kerületben. A polgármester úr együtt akar működni a lelkészekkel a kerület szebb jövője érdekében, a polgárok jólétéért. Ennek érdekében rendszeres találkozókat szervez a kerületi lelkészekkel. Ugyanakkor megígérte, hogy részt kíván venni minél több alkalommal az egyházi rendezvényeken.

Az első együttműködés eredménye az volt, hogy a lelkészektől olyan hívek neveit és címeit kérte el, akiknek a polgármesteri hivatal karácsony alkalmával segílyt küldhetett, ami meg is történt, úgy a mi részünkről, mint a polgármesteri hivatal részéről.

December 19-én részt vettem a Deák téri evangélikus iskolában megrendezett konferencián, melynek témája az európai uniós csatlakozás volt.

Több előadás keretében elhangzott, hogy Magyarország mindig is európai állam volt, de ezt most intézményesíteni is kell. Ahhoz, hogy az európai integrációs szervezet tagja legyünk, szükséges a reintegráció. Ez annál is inkább fontos, mert nagy esélyt biztosít a nemzet újraegyesítésére, a határok módosítása nélkül.

Ez nem fog zökkenőmentesen lezajlani, mert gazdaságilag sebezhetőek vagyunk, ezért keresni kell a szövetségeseket, és felvilágosítani az embereket azzal kapcsolatban, hogy miként működik gazdaságilag az EU, és milyen elvárásoknak kell eleget tennünk az európai közösségben. Ha ezeket előre tudjuk és fel vagyunk készülve, nincs ok a félelemre, aggodalomra, kételyre. Ha tudjuk, mi vár ránk, nem úgy tesszük fel a kérdést, hogy jobb lesz-e vagy sem, hanem egyszerűen tudjuk mit kell cselekedni. És a hangsúly ezen van. Keresni a szövetségest, akiknek támogatásával áthidalhatjuk az átmeneti állapotot. Gondoljunk arra, hogy idáig mindig valamilyen nagy hatalomhoz kellett igazodnunk. Most pedig megadatik az a lehetőség, hogy közösen intézzük sorsunkat és jövőnket. Nem európaiként, hanem magunknak kell megfelelnünk e közösségben. Ezentúl nem a magyarság feje fölött fognak dönteni és határozni. Nekünk is lesz képviselőnk az Unióban és beleszólhatunk majd európai életünk intézésébe.

December 25. és 26-án, karácsony ünnepe alkalmából templomunk zsúfolásig megtelt, és mind a két nap úrvacsorát osztottunk. Ezenkívül a lelkész a kórházba is vitt úrvacsorát egy erdélyi fiatalembernek. Megtartottuk a gyerekek karácsonyfa-ünnepélyét, amikor a Mikulás ajándékot osztott szét közöttük. Ez ünnepen ifj. Nagy Endre volt a légátusunk.

Az év utolsó vasárnapján évzáró istentiszteletet tartottunk.

2003. január elsején délelőtt 10 órai kezdettel új-évet köszöntő áhítatot tartottunk a templomban, amelyet követően mindannyian átmentünk a püspöki fogadásra a Nagy Ignác utcai püspöki hivatalba.

Január 18-án volt gyülekezeti termünkben a torockóiak találkozója. Áhítatot tartott Rázmány Csaba püspök. Erre az alkalomra Deák Alpár Torockóról készített festményeit állítottuk ki a gyülekezeti terembe. A festő Torockón élő fiatalember. A kiállítást Szalai Ferenc magyar-történelem szakos tanár mutatta be, aki a testvériskolai kapcsolat fenntartója a XI. kerületi Bocskay István Gimnázium és a Torockói Általános Iskola között.

Január 19-én, istentisztelet keretében, Rázmány Csaba püspök a tordai országgyűlésen 1568-ban kimondott és törvénybe iktatott lelkiismereti- és vallásszabadságról emlékezett meg. Istentisztelet után a híveink is megcsodálhatták és vásárolhattak torockói festményeket.

Ugyanaznap, január 19-én 15 órai kezdettel a hívek közül többen is részt vettünk a Múzeum kertben Bauer Sándor emléktáblájának megkoszorúzásán.

Január 17-én temetési szertartást végeztünk, utolsó útjára kísértük és eltemettük özv. Budai Ferencé született Simándi Mária 99 élet évét torockói származású testvérünket.

Február 13-án temetési szertartást végeztünk, amikor a 91 élet évét Csáki Imréné, született Tóth Gizella testvérünktől búcsúztunk el a farkasréti temetőben.

Lelkészek több alkalommal voltak család- és beteglátogatóban. Itt fejezzük ki örömünket, hogy Kedei Delinka, székelyudvarhelyi esperesné asszony egy hónapi kórházi kezelés után egészségesen távozhatott haza. További megerősödést és Istennek áldását kérjük életére és családjára.

Továbbra is szeretettel várjuk híveinket a februárban és márciusban bekövetkezendő rendezvényeinkre.

Március elsején délután gyülekezeti estet tartunk.

Március 9-én templomunkba fog kiszállni a Duna TV stábja. Felvételre kerül a teljes istentisztelet, melyet a rákövetkező vasárnap, március 16-án délelőtt fognak közvetíteni.

Március 13-án közgyűlést előkészítő presbiteri gyűlést tartunk.

Március 23-án vasárnap az istentisztelet keretében tartjuk meg az évi rendes közgyűlésünket, amelyre mindenkit szeretettel meghívunk.

Március végén, 29-én délután rendezzük második gyülekezeti estünket. Minden kedves hívünket és érdeklődőt szeretettel várunk.

Léta Sándor

A családi körök kialakítása a beregi szórványban, avagy a családi nevelés fontossága hitéletünkben

A mostani gyülekezetünk legfontosabb feladata, hogy szekularizált világunkban, a békétlenkedő, felszínes embertől eljussunk az Isten szolgálatában álló testvérig a kiépülő családi körök segítségével.

Különösen fontos ez egy olyan cigány többségű szórvány gyülekezetben, ahol igen szétszórtan élnek az atyafiak, s nincs állandó lelkipásztor csak beszolgáló lelkészek. Ilyen helyzetben a gyülekezet végső soron a keresztény családokban születik meg, s azok tartják fent. Hitünk alapjait is elsősorban a családok, a szülők hagyományozzák át.

Ezért elsőrendű feladatunk a megújulás jegyében, hogy a keresztény életet formáljuk a szórványgyülekezet családsejtjeiben.

A beszolgáló lelkésznek igen fontos teendője a családpásztorizáció. Ha szükséges, akkor házhoz kell mennie a szolgálattal (esketés, keresztelés, a gyermekekkel való foglalkozás). Az egy utcában lakó atyafiak, a rokonság (ún. családcsoportot alkotva) összejárhatnak egy-egy fogadóképes vagy rangosabb családnál imádkozni, bibliaolvasásra, éneklésre, vallási kérdések megbeszélésére. Így fokozatosan kialakulhatnak a kis családi körök a gyülekezetben. Ez egy igen hatékony útja lehet a családpásztorizációnak a szórványgyülekezetben. Ez a mód segíti a passzívabb atyafiak (testvérek) bekapcsolódását és tanúságtételét. Ezt az együttes megerősítést jól szolgálják a hasonló állapotban levőkkel folytatott beszélgetések, imádkozások és éneklések.

A kiscsoportok jelentőségét nem kell hangsúlyoznunk, hisz mindnyájan tapasztalhatjuk, hogy olyan erők válnak benne hatékonyá, melyek egyébként rejtve maradnának. A családcsoport egyszerre tesz eleget a kapcsolatteremtés utáni vágyaknak és annak az igénynek, hogy a házaspár meg tudja őrizni különállását is.

A kiscsoportban egyéni problémáikra is választ kaphatnak, hiszen bensőségebb, családiasabb a kapcsolatuk. Az összejövetelek alkalmat adnak arra is, hogy a kör tagjai udvariasságot, kulturált viselkedést sajátítsanak el, tanuljanak egymástól, egymás életviteléből (a fiatalok is választ kaphatnak nevelési kérdéseikre). Természetesen az az egészséges, ha mindkét szülő eljár ezek az összejövetelekre. A háttérben minden esetben ott kell állnia az egész gyülekezetnek. Szerencsés, ha a presbitérium összeállításánál is ügyeltünk arra, hogy a presbiterek a családi csoportok éléről kerüljenek ki. A családcsoportok általában havonta 1-1 hétvégén gyűlnek össze egy-egy nagycsaládnál. Az összejöveteleken karitatív tevékenységről is szó esik (egymás segítése, betegápolás, családi ünnepek).

A családi körök tevékenységében a lelki igény kielégítése mellett a legfontosabb teendő a fiatal szülők nevelővé nevelése. Összességében ez a legnehezebb, de egyben a jövő szempontjából a leg sürgetőbb feladata a családi köröknek. A körökben nehéz áttörni a megkövesedett, ősi matriarchális (s egyúttal egyoldalú) hagyományokat a cigány családokban. Megfelelő családterápiával (lelkész,

presbitérium vagy a szórványgondnok közreműködésével) a fiatalok családmmodelljében a párbeszédet kell a középpontba helyezni az ősi erőfitogtatás, a konzervatív megoldás helyett. (Ne a tekintélyelvűség érvényesüljön.) Mindennemű konfliktust, problémát a közösség előtt, a családban kell feloldani. Ez csakis a párbeszéd formájában lehetséges. A békés családi légkör nem nevelési technika csupán, hanem emberi nyitottság kérdése is. Ennek begyakorlása a családi körökben megtörténhet a presbiterek segítségével.

Mit segítenek elő a családi körök a gyülekezet életében? Először is a nyitott szülői magatartás elősegítheti a meghitt családi légkört, a gyermekek hitoktatását és a családi körökön keresztül az egyházközséghez való szorosabb kötődést is. A családi körök segítenek egy közös, unitárius életvitel kialakításában, az élet dolgainak keresztény szemmel való szemléletében. A közös összejövetelek feloldják a családok különválását, fenntartják a vendégszeretet evangéliumi gyakorlatát. A családok megtanulják megosztani egymás közt idejüket, gondolataikat, adott esetben pénzük egy részét is.

Nem elhanyagolható a szomszédokra, az egész cigánysorra gyakorolt hatás sem. A keresztény felülőségre ébredő családok könnyebben vállalnak karitatív munkát a környezetükben élőkért is.

Természetesen a családi körök hatása kiterjed a benne részt vevő házaspárok gyermekeire is. Helyes, ha a gyermekek is részt vesznek minél több összejövetelen. Így történhet meg a folytonosság kiépítése, hisz ezek a fiatalok aktívabban kapcsolódnak be az egyházi életbe is.

Végezetül pedig a szórványokban történő családi nevelés fontosságáról, a jövőről szóljunk.

Az ifjú nemzedék, a szórvány jövő nemzedéke számára a szülők a hit első hirdetői és oktatói, hisz az unitárius családok hitünk bölcsői. Lényegében a szórványgyülekezetet a családok hitet őrző ereje tartja fenn. Ezek a családok ápolják tovább a jézusi hitet.

Mai világunkban a hit egyre inkább egyéni döntéssel alapul, amelyben perdöntő szerepe van a családnak, hisz a gyermek vagy azonosul, vagy szembefordul a szülők közvetítette normákkal és eszmékkel. A fejlődő gyermekben azonosulási folyamat dolgozik. Éppen ezért nem lehet eléggé ismételni a szülői példamutatás fontosságát és jelentőségét. Ezért is jelentős feladat a fiatal párok nevelése a családi körökben.

A lelkésznek tudatosan törekednie kell a világi vezetők (presbiterek, köri felelősök) kiválasztására és képzésére (lelki-szellemi felkészítés). Ki kell használni a keresztelési, esketési, konfirmációi alkalmakat, a prédikáció is sulykolhatja a családokban történő nevelés fontosságát és a teendőket.

Igen fontos jelenség a szociális tevékenység erősödése a családi körök által. A szociális gondoskodás (egy karitatív csoport létrejötte) nemcsak a családok anyagi gondjain, de nevelési problémáin is sokat enyhíthet.

A kereszténnyé válás az emberré válással együtt kezdődik. A szeretetteljes légkör kialakítása, a testvériség, a bizalom kiépítése a legelső lépés a családi körökben és a gyülekezetben!

Mindennek a végső mozgatója a szeretet, az áldozat, vagyis önmagunk átadása testvéreinknek. A cselekedetekben nyilvánuljon meg hitünk, erre kell törekednie a kis köröknek, illetve a gyüleke-

zetnek. Érezniük kell, hogy a végső célunk az életben embertársunk szolgálata, amit elsősorban a családjukban, a családi körökben, illetve a gyülekezetünkben élhetünk meg.

Ez az igazi tanúságtétel Istenország építésében.

Felhős Szabolcs

Debrecen

A debreceni karácsonyi ünnep meghittségét és igazi örömét a gyerekek jelentették, akik előadták a betlehemi történetet.

Január 5-től az istentiszteleti időpontot 10 órára helyeztük át, már az első alkalommal látható volt, hogy ez többeknek kedvez, a síkos úton az időseknek nem kell sötétben indulni, és azok a fiatalok is inkább rászánják magukat az istentisztelet látogatására, akik eddig a túl korai idővel magyarázták elmaradásukat.

Január 12-én a Kossuth rádió a debreceni unitáriusok istentiszteletét közvetítette. A 435 éve kihirdetett vallási türelmi rendeletre emlékeztünk, a Tordán tartott vízkereszti országgyűlésre. Ekkor alakult meg az Unitárius Egyház, melynek egyik legfőbb jellemzője a tolerancia lett. Ez igen nagy esemény volt egyházunk életében, hisz a helyi sajtóban minden küzdelmünk ellenére még nem sikerült helyet kapnunk.

Az országos, sőt határokon átívelő rangos adó istentisztelet-közvetítése bizonyíték volt arra, hogy az országos, de még inkább nemzeti palettán jelen vagyunk. Az egy órás műsoridőt kitöltendő, Walter Judit és tanítványai énekeltek először reneszánsz, később Bartók és Kodály műveket, mely mint annyiszor, most is előkészítette lelkünket az isteni jelenlét befogadására. Köszönet érte!

Talán ennek is köszönhető, hogy ittlétem óta először meghívtak az ökumenikus imahét alkalmaira, január 20-án, az evangélikus templomban részt vettem a liturgiában. A következő héten pedig meghívást kaptam a kerekestelepi reformátusokhoz, ahol az imahét záróistentiszteletét én tartottam. Bízom benne, ha lassan is, de megnyílik előttünk a helyi ökumenikus élet.

A tél vége nem kedvezett az időseknek, betegeknek. Az eddiginél jóval gyakrabban látogattam a kórházakat, gyülekezetünk hűséges tagjait. Ezúton is kívánunk nekik mielőbbi gyógyulást!

Január 28-án Mikepércsen eltemettük özv. Baczó Mihályné Andorkó Irma vargasi származású asszonyt, gyülekezetünk legidősebb tagját. Isten adjon neki békés pihenést!

Február 16-án került sor a debreceni egyházközség éves közgyűlésére, március 2-án pedig Vásárosnaményban tartjuk meg.

A vallásos élet mindig etikai magatarás és életformálás kell, hogy legyen. Ehhez szervesen hozzátartozik a teremtett világ tisztelete: a környezetvédelem is. Egyházunk szeptember hulladékgyűjtésre hívta fel hívei figyelmét. Ezt azzal fejezzük ki, hogy a Hatvan utcai lelkészi hivatalban használt elemeket és lejárt szavatosságú gyógyszereket gyűjtünk.

– mvk –

Duna-Tiszaközi Szórványegyházközség

Karácsony a kereszténység eszmei megalapozójának, Jézus születésének az emlékünnepe. Bár a kereszténység különböző egyházakban gyakorolja hitét, egyetért abban, hogy megünnepelje Jézus születését. Ezt teszi karácsonykor.

A valamikor nagy területen működő Duna-Tiszaközi Szórványegyházközség az utóbbi 50 esztendőben szűk területre zsugorodott. Az 1948-ban született „Egyezés”, amely 1990. március 19-ig korlátozta az egyházak életét, szórványunkat – a könnyebb állami ellenőrzés okán – szétdarabolta, és a jelentősebb szórványtelepüléseket beolvasztotta a nagybudapesti összevont egyházközségbe. Így és ezzel érte el azt a célt, hogy a budapesti lelkészeknek ne legyen alkalma a szórvánnyal való törődésre, a szórvány pedig felmorzsolódjon. Az utóbbi évek karácsonyán így a volt nagy területen levő Duna-Tiszaközi Szórványegyházközségben csak Kecskeméten van alkalom istentisztelet keretében Jézus születésére emlékezni. Az itt levő szórvány azért is figyelmet érdemlő, mert tagjainak túlnyomó többsége 1990 után telepedett le

ezen alföldi városban, és minden felszólítás nélkül, önként kerestek kapcsolatot egyházukkal. Míg a sok ezer Erdélyt elhagyó unitárius felszívódott újonnan választott hazája területén, addig a Kecskeméten megtelepültek – megtartva unitárius öntudatukat – továbbra is vállalták unitarizmusuk megélését.

A mostani úrvacsorával összekötött istentiszteleten 23-an jelentek meg, s a gyermekek kivételével mind éltek is az úrvacsorával. Az istentiszteletre elhozták Erdélyből látogatóba jött rokonokat is, a mai erdélyi unitárius szellem képviselőit is, s így tájékozódhattunk az ott folyó életről is. Az istentiszteletet egy kisdíák alkalmi karácsonyi verse, majd a gyermekek részére ajándékcsomag osztása, az Unitárius Élet című lap és az itteni kiadásban megjelent unitárius falinaptár ajándékozása zárta be.

Hiányoltuk a szép „fehér” karácsonyt, amiből az új esztendő elején bőven részesültünk.

Kelemen Miklós

Így élünk Füzesgyarmaton és a gyulai szórványban

Ünnepi készülődéseinkre és egész ünneplésünkre mélyen rányomta bélyegét a több évtizede nem tapasztalt nagy tél. Az utak járhatatlanokká váltak, a járdák csúszóssá, és a híveinknek, akik nagy távolságokról érkeznek, bizony vigyázniuk kell testi épségükre is. Templomunkban nem vesztélyeztetni őket a megfázás, mert a több mínuszos hidegekben is sikerült elviselhetővé tenni a levegőt.

Isten áldásával minden az elgondolt, az előző lapszámunkban leírtak szerint sikerült. Sokáig emlékezetes marad (videón vissza is néztük, és igényelték a felvételből az érdekeltek) a hittanosok pásztortjátéka, a közel 20 karácsonyi vers és egy tucatnyi karácsonyi dal elhangzása. Igaz, a nagy hideg visszatartotta legalább 20–25 érdeklődőnket. Szenteste mégis szinte tele volt áhítatos templomunk. Boldogság volt a gyertyák és csillagszórók fényében látni az örömet gyermekeink tekintetében, amikor megkapták a szeretetsomagokat a karácsonyfa alól, a borítékokat az Unitárius Alapítvány jutalmával, valamint Zita és Tamás sajtó készített képes Jézus történetét, amelyiknek második részét a hittanos évvárón fogják kézhez venni.

Karácsony első napján is, a keményedő tél ellenére, számosan jöttek el az úrvacsorás istentiszteletre. E nap fényét emelte az is, hogy keresztelési szertartást is végeztünk. Károlyi Dezső és Anett, Bianka Nikolett nevű kislányát tartották keresztség alá. A nehéz körülmények ellenére jöttek el a család tagjai Vésztőről erre a szép, felemelő alkalomra. Első napja délutánján az idősek otthonában tartottunk ünnepi istentiszteletet úrvacsoráztatással. Az érdeklődés a megszokott volt. A társalgóban összegyűlt mindenféle vallású jelenlévő részleteket hallgathatott meg a karácsonyi műsorunkból is. Ezzel véget is ért a füzesgyarmati Karácsony-ünneplés, mert második napján Vásáros-

naményba kellett menjünk ünnepelni. Reggel idejében indultunk az eléggé viszontagságos utat megtenni. De a fáradságot kárpótolta az úrvacsoráztatásos ünnep, valamint Felhős Szabolcs presbiter új házának bensőséges ünneppé magasztosult megáldása. Ezzel véget ért beszolgálói küldetésünk ebben a gyülekezetben. Isten áldása legyen az új évben ez élni akaró gyülekezet életén is.

Őesztendő utolsó vasárnapján jutottunk el Gyulára megkezdett karácsonyi úrvacsorás istentiszteletünket megtartani. A különböző távolságokról érkező híveink nem törődtek a nehéz téllal. Jöttek, hogy kis testvéri közösségünkben körülálljuk Jézus képzeletbeli jászolbölcsőjét.

Szilveszter éjszakáján templomunkban búcsúztunk az őesztendőttől és köszöntöttük az új évet. Az áhítatos alkalom végén elénkeltük nemzeti imádságunkat és a Székely Himnuszot.

Újesztendő első napján lelkész és neje részt vettünk Budapesten a püspöki templomban tartott ünnepi istentiszteleten és az azt követő püspöki fogadáson, amelyről részletesebb tudósítás olvasható

egy másik beszámolóban. Január 3-án lelkész és neje, valamint gyulai szórványgondnokunk, K. Romvári Etelka meglátogattuk előzetes egyeztetés eredményeképp Dr. Perjesi Klára gyulai polgármesterasszonyt. A szívélyes fogadáson egyházunk történelméről, szórványgyülekezetünk jövőjéről és egy imaházhoz való jutás lehetőségéről beszélünk.

A január 19-re tervezett és egybehívott közgyűlést el kellett halasztani február végére a zord idő és a nagy hó miatt. Idősebb híveink sem emlékeznek arra, hogy az elmúlt 30–40 őesztendőben ilyen megpróbáló, rettenetes télben lett volna részük itt az Alföldön. Kis templomunk szinte megközelíthetetlen. Farkas Árpád erdélyi költő szerint alagutakat kellett vágnunk a hóban. A súlyos hótömeg le-

Karácsony Füzesgyarmaton

Családi köri összejövetel Vásárosnaményban, az unitárius gyülekezeti teremben

törte gyönyörű tujafáinkat, a nagy hidegben hangjaink elfagytak. De istentiszteleteinket maradék nélkül megtartjuk, bármilyen kevesen is tudnak eljönni híveink.

Az eltelt időszakban 3 testvérünket veszítettük el. Angyal Lajos 82, Szűcs János 48 és Török Eszter 88 éves korában hagyták itt szeretteiket. Őszinte együttérzéssel mondtunk búcsúszavakat felettük, bár nem voltak közösségünk tagjai, akár csak a többi 21 sem, akiket 2002-ben temettünk.

Az anyakönyvi, aranykönyvi és zárszámadási bejegyzések alapján istenáldotta volt az elmúlt esztendőnk is. A hívek és szimpatizánsok adakozása meghaladta az 1 millió forintot. Az önzetlen-

ség egyházunk és egyházközségünk legnagyobb ünnepén, a 100 éves születési évfordulón mutatkozott meg leginkább. Legyen érte köszönet mindenkinek és a jó Istennek.

Ennek az évnek is lesz egy kiemelkedő alkalma, amikor a július 27-i, alföldi unitárius búcsún a templomépítés 100. évfordulójáról emlékezünk meg nagyszabású ünnepség keretében. Természetesen legnagyobb álmunk egy papilak megteremtése vagy a régi helyén, vagy máshol. Ez álom megvalósulásáért dolgozunk, küzdünk, remélve a jó emberek és a Gondviselő segítségét.

B. L.

Hódmezővásárhely

Hódmezővásárhelyi hittanosaink tollából

A mi karácsonyunk

Mint minden más helyen, itt egy dél-alföldi városban, Hódmezővásárhelyen is már november végétől elkezdtünk készülni a szeretet ünnepére, a karácsonyra. Mindenki vásárolgatott vagy saját kezűleg látott hozzá, hogy elkészítse az ajándékokat, amelyek majd szentestén a karácsonyfa alá kerülnek.

De nekünk, ebben a városban élő unitáriusoknak, máshogy kezdődött el a készülődés. Mint minden évben, az idén is összegyűlt a kis csapat Kiss Mihály (pap bácsi) és Tünde néni vezényletével, hogy ezt az ünnepet még szebbé tegyünk egy kis karácsonyi műsorral. Nálunk már hagyománnyá vált és szinte a helyi és környékbeli unitáriusok el is várják tőlünk, hogy miután a pap bácsi elmondta az imát, mi kiálljunk énekelni és szavalni.

De, hogy mindent az elején kezdjek, először is el kell mondanom, hogy mindig örömmel várjuk az ünnepet. Ezzel az alkalommal nemcsak azt mutatjuk meg, hogy mit is tudunk, hanem a kis közösség egy nagy családdá olvad össze, ahol természetesen mindenki kiveszi a részét a teendőkből. Én, mint 18 éves fiatal, örömmel nézek végig a többiekre, hogy milyen buzgón dolgoznak a közös ügyért. Mindenki mosolyog, együtt nevetünk, ha netalán valaki félreért valamit, de mindig ott állunk egymás mellett. És ha az utcán találkozunk, nem megyünk el egymás mellett csak úgy, hanem köszönünk egymásnak és vidáman elbeszélgetünk. Amikor vallásórakra járunk, mindig örömmel tesszük azt, mert tudjuk és érezzük, hogy ez egy újat, egy pluszt ad életünk szürkéségébe.

November végén is egy vidám hangulatú óra közben a pap bácsi megjegyezte, hogy szeretné ha lenne az idén is műsor karácsonykor. Mi készségesen beleegyeztünk. A rákövetkező héten már ki is osztottuk egymás között egy rövid darab szerepeit. Ezt a darabot Hollandiából a Haarlemmermeeri Kelet-Nyugati Kapcsolatok Egyesületének Ökumenikus Csoportja küldte, majd lefordították magyarra. Címe: Hogyan gyűjtsuk meg a lámpást?

Arról az emberről szólt, aki karácsony éjszakáján, mikor Jézus világra jött, nem engedte be Józsefet és Máriát fogadójába, mert zsúfolásig tele volt. De miután meghallotta, hogy megszületett a Megváltó, rögtön megbánta cselekedetét és azt várta, vajon mikor tudna bocsánatot kérni Pax

hercegtől, ahogy akkoriban hívták Jézust. A mű befejezése természetesen szép. Ugyan a herceg nem érkezett meg, de a szeretet visszaköltözött az ember szívébe, mert segíteni tudott egy sebesültön. Ezt a darabot adták elő a közösség nagyobbjai, a kisebbek pedig verseket mondtak. De természetesen a közös éneklés sem hiányozhatott. A kis műsor zárásaként kis csomagokat kapott minden gyerek, kicsi és nagy egyaránt. A kisebbek persze buzgón azonnal felbontották csomagjaikat és majszolták is a benne talált édességet

Én csak néztem őket és elgondolkodtam, hogy majd egyszer ők is felnőnek, nagyok lesznek, felnőttek és akkor majd az ők gyerekeik fognak a helyükbe lépni. Verseket szavalnak, esetleg ők is előadnak majd egy darabot, és ugyanúgy fogják tépni a karácsonyi csomagot és rögtön megenni belőle a cukrot, csokit. És pont ez az, ami nem fog változ-

Karácsony Hódmezővásárhelyen

ni. Mindig össze fogunk gyűlni és össze fognak gyűlni a templomban imádkozni és meghallgatni a gyerekeik, esetleg majd az unokáik karácsonyi műsorát. Jó érzéssel tölti el az embert, hogy mindig meglesz a kis közösség, megmarad az összetartás, és szeretettel gondolunk majd mindig vissza azokra a pillanatokra, amikor még mi kisgyermekként remegő lábbal álltunk ki, hogy elszavaljunk egy rövidke versikét.

Bogdány Csilla
12 osztályos

A karácsony

A karácsony a legkedvesebb ünnepem.

Azért szeretem, mert az ajándékozás izgalma, a család szeretete és a különleges hangulata nagyon széppé teszi. Az elmúlt karácsony más volt, mint az eddigiek. Készültünk egy műsorral, melynek hatalmas sikere lett, mikor előadtuk a karácsonyi istentiszteleten.

Szüleim is eljöttek és ez fontos volt számomra. A kishúgom és én is sok ajándékot kaptunk. Legjobban annak örültem, hogy az egész család együtt volt, senki nem sietett dolgozni, beszélgettünk és játszottunk.

Bár gyorsan eltelt a néhány nap, de a szobánkban feldíszített karácsonyfa megőrizte a karácsony hangulatát.

Kisházi László
5. A osztály

Karácsonyom

Szerintem a karácsony az év legszebb ünnepe. Ilyenkor megszűnik minden, ami rossz, és helyét csupa örömteli dolog veszi át. Minden házba béke és szeretet költözik.

Gyönyörű dolgok ezek, de a vallásos emberek számára az ünnepet még meghittebbé teszi az, hogy Jézusra emlékeznek.

Én nem vallásos családban élek, de szerencsére sok vallásos ember vesz körül.

Az elmúlt karácsonykor először éreztem azt a megnyugtató bensőséges érzést, amely az ünnepi istentiszteleten megtölti a hívők szívét. Olyan élményben volt részem, ami egy életre szól. A társaimmal karácsonyi műsorral kedveskedtünk a gyülekezetnek, amit nagy örömmel próbáltunk és adtunk elő. Olyan volt, mintha mindnyájan egy nagy családhoz tartoznánk.

Asztalos Kata
9. C osztályos

Ökumenikus imahét Hódmezővásárhelyen

Évek óta szervezik, rendezik Hódmezővásárhelyen is az Ökumenikus Imahetet.

Idén január 19-től 26-ig tartott. Holland katolikus diakónus, Leo Mesman (aki három napig az unitárius lelkész vendége volt) nyitotta meg az imahetet.

Templomról templomra, gyülekezetről gyülekezetre járva, naponta du. 5-re.

Nagyon kedvező volt az időjárás is, hiszen nem esett, nem havazott, s nem volt csikorgó hideg.

Az Unitárius Imatekermében 21-én, kedden Dányi József ref. esperes úr és Seidl Ambros plébános úr beszélt a gyülekezethez. Csoportosan érkeztek az összetartozó hívek, sokan csak állva hallgathatták az igét „Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben” (2Kor.4 10.), a mély gondolatokat és a zengő szótárokat.

Fokozta az áhítatos hangulatot Szél Gábor orgonakísérete a különböző vallásúak számára gondosan kiválogatott ismertebb egyházi énekek éneklésekor.

„Teadélután” hangulatos beszélgetésével folytatódott az együttlét. E kisváros sok ismerősének itt

jutott módja a találkozásra. Legalább ötven-hatan sürgölődtek, forgolódtak körülöttünk a téstás és teás tálcákkal. Egy újabb, közeli találkozás ígéretével csak lassan, este 7-kor indult fiatal, idős hazafelé.

Január 25-én, szombaton a Csúcsi Reformátusok fogadták az ismét nagy számú imádkozni, elgondolkodni kívánó híveket. A mi lelkészünk, Kiss

Mihály felolvasott igéje „Ezért nem csüggedünk el” (2Kor 4, 16.). „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három, ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.” (2Kor.13,13.) mindenki szívéhez szólt. Hányszor halljuk ezt a bibliai intelmet, mely mindenkor aktuális, hiszen áhítozik mindenki a szeretetre, s mi tartana felszínen e rohanó világban, ha nem éltetne a hit és a remény.

A foszlós kalács, forró tea újra megalapozta a beszélgetést, eszmecserét.

Ránk sötétedett, de világító szívvel, lélekkel búcsúztunk el egymástól, megköszönve az ötgyerekes Börzsönyiné Kádár Katalin tiszteletes asszonynak ezt az alkalmat is.

dr. Benczédiné Gabi

Ökumenikus imahét Hódmezővásárhelyen

Kocsord

A karácsony és az újév nemcsak érdekességként, de tartalmilag is kitölti évről évre a decemberi és a januári hónapot. Érdekesség benne az, hogy két hónapra határozzák meg gyülekezeti életünket, egymástól mégis mindössze egy vasárnap választja el őket, mint ikertestvéreket, akik szoros egymásutánban születnek, és a születésről is szól mind a kettő. Az első, a karácsony a megváltó születéséről, a másik az új év születéséről.

De nem ez az érdekesség adja meg jelentőségüket, hanem a tartalmuk, a mondanivalójuk. Az üzenet, amit hordoznak. A karácsony az öt megelőző hónapot tölti ki készülődéssel, az újév az utána következőt, és a beindítás feladatait rója ránk.

Mi, kocsordiak jóval karácsony előtt „kiköltözünk” gyönyörű templomunkból a hideg és a fűtési költségek miatt. Össze kell húzódnunk a gyülekezeti terem meghitt, családias falai, bútorai és képei közé. Évek elteltével nem vesszük le az unitárius falinaptárat, mert azok templomainkat ábrázolják. Így a falak sok szép templomunk képével vannak tele. Jézus, Dávid Ferenc, püspökök, lelkészek, templomépítő hívek társulnak imádkozásunkhoz. Növelik áhítatunkat, de törvényt nem sértünk velük. A képek nem vesznek részt a szertartásunk gyakorlatából, csak lélekben hozzák közel az ábrázoltakat.

Karácsonyra azonban előkészítjük és kifűtjük a templomot. A kisteremben el se férnénk. Gyönyörű, különleges és óriási fenyőt díszítettünk fel. Szülők, nagyszülők, jótevők adományából ajándékcsomagokat készítettünk gyermekeinknek. Nálunk mindenki számára minden, ami a karácsonyhoz tartozik, a templomban kezdődik el. A hitoktatásra beiratkozott 24 helybéli és 6 szórványbéli növendék közül 22-en vállaltak verset, amit a népes közönség előtt nagyrésztük el is mondott. 10–15 unitárius és népi karácsonyi éneket szoktunk elénekelni.

Sokkal kevesebbet, de készülődni az újév ünnepeire is kell. A „két karácsony” közötti időt a közgyűlés, a lelkészi jelentés, a tisztújítás, számadások, költségvetés elkészítése, az év végi leltározás tölti ki. A tisztújító és számadó közgyűlést az újévi istentisztelet után tartjuk minden esztendőben, Isten segedelmével. A püspöki pásztorlevél felolvasása után a lelkészi jelentésben örömmel olvashattam, hogy tavaly több volt a kereszteselés, így gyülekezetünk 2 lélekkel gyarapodott.

A tisztújítás rendjén sajnálattal vettük tudomásul, hogy Jakab László gondnokunk tisztségéből visszavonult 13 év után. Erdemeiért jegyzőkönyvi határozatban mondtunk köszönetet. Helyébe Dobos László vállalkozó ifjú barátunk lépett a közgyűlés bizalmából, aki konfirmációja óta hűséges látogatója istentiszteleteinknek. Mióta családja van, azóta családotól szokott eljárni. Már eddig is számottevő adományokkal járult hozzá előmenetelünkhöz.

A két éve betöltetlen pénztárnoki tisztséget Nagy Gyuláné Molnár Julianna presbiter atyánkfia vállalta, hogy ezt a fontos tisztséget se hagyjuk betöltetlenül.

A közgyűlést követő heteket, mint mindig a püspökség, a főkönyvelőség iránti határidős iratok elkészítése, felterjesztése töltötte ki. Közben híveink jelentős számban látogatják minden vasárnapi istentiszteletünket. Ez figyelemreméltó buzgóság, hiszen köztudott dolog, hogy az ünnepek elteltével sok helyen lankad a templomlátogatás.

Minden kéthavi tevékenységünk után az Unitárius Élethez küldendő tudósítás képezi a pontot. Az idő lovai, melyek fogat nélkül is száguldanak megállíthatatlanul, Isten segedelmével, ím befogva futnak gyülekezetünk szekerével, mely újabb esztendőt szeretne tölteni – a 65-ödiket – az alapítása óta, Isten és a szeretet szolgálatában.

Nyitrai Levente

Pécs

December 5-én, Pécsen temetési szertartásra került sor. Utolsó útjára kísértük és eltemettük Dr. Bartha Vilmosné sz. Papp Mária 95 évét élt testvérünket. Adjon a Jóisten számára csöndes pihenést az anyaföld ölében, lelkének örök életet, szeretetüknek vigasztalást.

A református és evangélikus kollégákkal való egyeztetést követően, Pécsen és Székesfehérváron megtarthattuk a karácsonyi istentiszteleteinket, melyek hangulatá-

ról a fényképek árulkodjanak. Természetesen a karácsonyi istentiszteletekből Polgárdi sem maradt ki.

Istentisztelet Székesfehérváron

December 30-án Kálnoki Kiss Sándor főgondnokhelyettes és jómagam Polgárdiba utaztunk, ahol a lakók kiköltözése után átvehettük a már megüresedett ingatlan kulcsait. A lakók (igazából bérlők) „lelépése” egymillió forintjába került egyházunknak.

A január hónap második felében tartott pécsi ökumenikus

imahétbe való bekapcsolódásom minden megkérés és ígéret ellenére sikertelen maradt.

Január 19-én győri kollégám Polgárdiba látogatott. Kifejtette az ingatlan eladásával kapcsolatos nemtetsző nézetét, majd azt, hogy a két egyház-köztség határvonalát Székesfehérvár és Polgárdi alatt szeretné meghúzni. Sajnos e „kérésnek” sem a presbitérium, sem jómagam nem tudunk eleget tenni.

Január második felétől Pécsen sorozatos családlátogatásba kezdtem. Családokat látogattam Szekszárdon is, ahol Dr. Szepesi Veronika több napos vendéglátását élvezhettem.

Január hó második péntekjén, valamint negyedik szombatján ifjúsági találkozó (elma-

radhatatlan közös vacsora), illetve felnőtt bibliára megtartására került sor (e hónaptól vezettük be, beindulása nehézkesnek tűnik, de reménykedünk, hogy van rá nagyobb igény is). Ezen alkalmak havi rendszerességgel folynak.

Február 8-án az erdélyiek bálján (gondnokom szervezésében) vehettem részt, ahol nagyobb unitárius tömb képviseltette magát. A bálzó unitáriusok dicséretére legyen mondva az, hogy másnap számosan eljöttek az istentiszteletre.

A 2002. évi zárszámadást elvégezve, a gyülekezeti tagok mindenfajta hozzájárulása (egyházfenntartás, alapítványi adomány stb.) 494 540 forintot tett ki. Köszönet érte.

2002 karácsonyán Pécsen

Máté Ernő

Dinnyés József daltulajdonos minden szerdán

18 órától előadóestet tart

a a Heltai Gáspár Könyvesboltban
(1054 Budapest, Alkotmány utca 12.sz.)

Hetente más műsorral, más előadókval,
CD-bemutatóval.

Elhangzanak zsoltárpok, énekelt versek,
népballadák,
a CD-k a helyszínen megvásárolhatók.

Minden érdeklődőt szeretettel hívunk
és várunk.

Március 5.

Hogy vagy?

Március 12.

Van olyan föld – Erdély versei

Március 19.

A hónapforduló dalai

Áprilisban született költők versei

Március 26.

2 CD-bemutató

Bódva-tarti énekek Kalász László versei

Hazámban Serfőző Simon versei

Április 2.

Saját dalok

Április 9.

Költészet nap – Heltai Gáspár Könyvesbolt

Április 16.

Végre Délvidék versei

Április 23.

A hónapforduló dalai

Májusban született költők versei

Április 30.

Új dalok

ÚJ CINKESZÓ

1

Köd és minusz tíz. Február.
De az a „kicsicsúr”-madár
nagyvígán fittyet hány neki
s pici gitárját pengeti.
Nem lát eget, nem lát napot,
nem érez olvadás-szagot,
köd gomolyog, köd tornyosul,
tollára permetegje hull,
de ő csak szól, csak zöngicsél.
Ki bátorítja, mire vár?
Alusznak még a vak csirák.
Azt várja tán, hogy egy bohó,
kíváncsi és hamarkodó
avar-takarta hóvirág
csukott szemét kinyissa?
Kicsi madár,
te drága, drága optimista!

2

Tudom, megnő s megárad majd a fény,
pacsirtát röppent ég felé a rét,
dalok fakadnak zöld ágak hegyén
s hallom völgyünk wartburgi versenyét.
Aranymálkó, nyaktekercs, rigó,
kakukk, pintyóke, gerle versenyez:
a növekedő fényben ragyogó
új forradalom ujjongása ez.
Olyankor hallgatsz, éber cinkeszó,
s ha szólsz, a hang a nagy koncertbe vesz. –
De te voltál az első hírhező,
te zengted itt,
hogy elmúlnak tirannusok, telek.
S míg a világgöd foszlását lesem,
kicsi madárkám, így köszöntelek:
bátorítóm, poétám, váteszem!

HÍREK

Karácsonykor elbúcsúztatták Balázi László püspökhelyettes lelkész urat a beregi unitárius szórványban.

Ebből az alkalomból, akárcsak Nyitrai Levente lelkész úrnak, a legmegtisztelőbb kitüntetést adományozták a búcsúzó lelkésznek. Demeter István és Felhős Szabolcs presbiterek Iván László-éremmel jutalmazták a búcsúzó lelkész lelkiismeretes szolgálatát. Az Iván László-díjat a biblikus unitárius szellemiség születésének 100. évfordulója tiszteletére alapította a beregi unitárius szórvány, hogy az evangéliumi unitárius szolgálatot díjazza. Az ünnepség után Balázi László lelkész úr és kedves felesége meglátogatta Felhős Szabolcs családját, Kriza János úti lakásában, amit felavatott és megáldott. Isten adjon további erőt és hosszú szolgálatot áldásos munkájában.

A magyar kultúra napja alkalomból a Kelet-Magyarországi Szabadelvű Protestáns Kör vezetősége Debrecenben ülésezett, ahol elhatározták, hogy a 2003-as Partium számot unitárius alkotók bemutatásának szentelik.

A Balázs Ferenc Beregi Népfőiskola 2003-ban új évadot kezd. A számítástechnikai ismeretszerzés mellett a helyes életmód, a biotáplálkozás kérdésével is foglalkoznak.

Felújítják a népfőiskolai lapot, az Őrlángot. A lap elsősorban a beregi fiatalokhoz szól, de tudósít a beregi unitárius szórvány életéről, a missziói munkáról is.

2001-ben Balázs Ferenc születésének 100. évfordulója tiszteletére közös elhatározással az erdélyi magyar apostolról nevezték el a vásárosnaményi unitárius gyülekezeti termet. Mindhárom közösség (a beregi unitárius szórvány és a belőle kibontakozó népfőiskola, a szabadelvű protestáns kör) a név-

adó példakép szellemében tevékenykedik tovább.

A Balázs Ferenc-díjat közös erővel 2005-ben adják ki.

Január 13-án tartotta ez évi első ülését az Evangéliumi Színház Kuratóriuma az Evangélikus Egyház püspökségének gyülekezeti termében, a Szilágyi Erzsébet fasoron. A kuratórium elnöke Udvaros Béla a színház irányítója és rendezője, beszámolt a színház elmúlt évi tevékenységéről, ismertette a Zárszámadást és a 2003. évi Költségvetést. Szebik Imre evangélikus püspök, a zsinati elnök biztosította a kuratóriumot további támogatásáról.

Egyházunkat Rázmány Csaba püspök és Gergely Felicián kuratóriumi tagok képviselték.

Január 17-én, pénteken a Dohány utcai zsinagógában emlékezett meg a Zsidó Hitközség a holokauszt áldozatairól. Óriási részvétel mellett Frölich Róbert főrabbi mondott emlékező beszédet, majd a zsinagóga kántora sirató énekeket énekelt orgonakísérettel.

Egyházunkat Rázmány Csaba püspök és Mikó István főgondnok képviselte a megemlékezésen.

Január 15-én a Nemzeti Múzeum lépcsőjén elhelyezett Bauer Sándor emléktáblánál imádságos áldást mondott Rázmány Csaba püspök, megemlékezve Jan Pallach cseh és Mojszesz Márton erdélyi áldozatokról, akik magukat elevenen elégetve tiltakoztak a kommunizmus visszaéléseivel szemben. A Magyarországi Unitárius Egyház nevében az emléktáblánál koszorút helyezett el Léta Sándor lelkész és Pálffy László főtanácsi tag.

A Magyarországi Református Egyházban megtörtént a tisztújítás, az alábbiak szerint:

Dunamelléki Egyházkerület

Püspöki tisztségre:

Dr. Szabó István

Dunántúli Egyházkerület

Püspöki tisztségre:

Dr. Márkus Mihály

Tiszánineni Egyházkerület

Püspöki tisztségre:

Csomós József

Tiszántúli Egyházkerület

Püspöki tisztségre:

Dr. Bölcskei Gusztáv

Február 19-én Léta Sándor lelkész és Gergely Felicián gondnok meglátogatta Zágony Sándort, aki február 18-án ünnepelte 90. születésnapját. Nemrég ünnepelték kedves feleségével 60. házassági évfordulójukat. Ez alkalommal is kívánunk sok egészséget és kérjük Isten áldását életükre.

Február 22-én került sor Dr. Szabó István, a Dunamelléki Egyházkerület püspökének beiktatására, a kecskeméti református templomban délelőtt 11-órától, melyen a Magyarországi Unitárius Egyház képviselőiben megjelent Rázmány Csaba püspök és Mikó István főgondnok.

Kívánjuk, hogy főtiszteletű Dr. Szabó István püspök úr sikeresen vigye véghez Istenországa építését és annak megvalósulását szolgáló cselekedeteit, melyeket székfoglaló beszédében megfogalmazott. Életén és munkásságán nyugodjék Isten gazdag áldása.

Március 16-án a Duna Tv a Budapesti Bartók Béla Unitárius Egyházközség templomából közvetít ünnepi istentiszteletet. A felvétel március 9-én 10 órától lesz a Hőgyes Endre u. 3. sz. alatti templomban. Kérjük híveink minél nagyobb létszámú megjelenését.

(Szerk.)